

Arrest

nr. 76 891 van 9 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 16 november 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 31 augustus 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. MOSTREY, die loco advocaat N. MELKEBEECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 3 september 2009 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende.

1.2. Op 15 oktober 2009 werd verzoekster in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 31 augustus 2011 de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 3 november 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 en 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [J., K.]

[...]

van Nederland nationaliteit.

+ [J., Y.] [RR...]

+ [J., M.] [RR...]

+ [J., M.] [RR...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer op 3/9/09 op basis van een arbeidscontract dd 3/9/09. Zij verkreeg zo de E-kaart op 15/10/09. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Uit nazicht van de gegevensbank van de RSZ blijkt dat betrokkene nooit gemeld geweest is, wat betekent dat betrokkene nooit officieel tewerkgesteld werd. Betrokkene maakte dus gebruik van documenten die niet met de realiteit overeenstemmen, om de Belgische autoriteiten te misleiden. Deze misleidende informatie was wel degelijk van doorslaggevend belang voor de erkenning van het verblijfsrecht. Artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht. Gezien bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig art. 42 septies dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijf van betrokkene.

Voor zover zij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat zij reeds aan de slag zou zijn geweest.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Het betreft een leefloon in 3de categorie als samenwonende met gezinslast. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4, eerste lid, 2° (wet 15.12.1980).

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van [J., K.] waarbij [J., Y.] [RR...], [J., M.] [RR...] en [J., M.] [RR...] zich vervoegden, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van deze drie minderjarige kinderen. In belang van de minderjarige kinderen en gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving van de moeder, dient ook het verblijf van de minderjarige kinderen zelf te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42 ter §1, 1° van de wet van 15.12.1980. In belang van de kinderen dienen zij hun moeder [...] te vervoegen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verstrekt volgende toelichting:

“Art. 8 van dit verdrag stelt dat:

Al. 1 “Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Al. 2 Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster en haar partner hebben een stabiele relatie uitgebouwd. De kinderen van verzoekster gaan sinds 2009 in België naar school.

Verzoekster wil financieel zelf instaan voor haar gezin. Sinds zij op de hoogte werd gebracht van het feit dat een opleiding onvoldoende was om in België te mogen verblijven, is zij actief op zoek gegaan naar werk. Zij heeft onder andere gesolliciteerd bij “het toverstokje” en “Domestic services”. Zij is eveneens langsgedaan bij “Plus uitzendkrachten”. Bij “het toverstokje” werd haar mondeling een arbeidsovereenkomst in het vooruitzicht gesteld, deze mensen zouden in de loop van de komende week nog contact met haar opnemen.”

3.1.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verzoekster verkreeg op 15 oktober 2009 de E-kaart, nadat zij een arbeidscontract had voorgelegd d.d. 3 september 2009. Uit nazicht van de gegevensbank van de RSZ blijkt dat verzoekster nooit aangemeld is geweest en dus nooit officieel te werk werd gesteld. Geconcludeerd werd dat verzoekster gebruik heeft gemaakt van documenten die niet in overeenstemming waren met de realiteit om verblijfsrechten te verkrijgen in België. Zij heeft de Belgische autoriteiten misleid, en deze misleiding was van doorslaggevend belang voor de erkenning van haar verblijfsrecht. Verwijzende naar artikel 42 septies van de Vreemdelingenwet, werd een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekster.

Verwerende partij stelt vast dat verzoekster niet ontkent dat ze nooit tewerkgesteld is geweest op grond van het arbeidscontract dat haar een verblijfsrecht heeft opgeleverd. Zij beweert dat er nog specifieke regelingen moesten getroffen worden met haar werkgever en verduidelijkt niet wat die specifieke regelingen waren. Ze beaamt alleszins dat het contract nooit in voege is getreden.

Verwerende partij stelt vast dat verzoekster haar frauduleus handelen derhalve niet ontkent. Zij geeft toe dat het arbeidscontract op grond waarvan zij verblijfsrechten bekam in België, al die tijd dode letter is gebleven. Zij heeft de Belgische instanties ook nooit verwittigd dat er problemen waren met betrekking tot haar arbeidsovereenkomst. Dit is maar aan het licht gekomen door een controle van de RSZ gegevens databank. Verzoekster heeft informatie achtergehouden, hetgeen zij ook niet ontkent, waardoor terecht op grond van artikel 42 septies een einde kon gesteld worden aan haar verblijf.

Dat verzoekster een mondelinge belofte heeft om te gaan werken, maakt haar frauduleus handelen gedurende 2 jaar niet ongedaan.

Verzoekster beroept zich op artikel 8 EVRM, omdat zij een stabiele relatie zou hebben met haar Belgische partner, en omdat haar kinderen hier naar school gaan.

Verwerende partij heeft betreffende de vermeende schending van artikel 8 EVRM de eer te antwoorden dat:

- artikel 8 EVRM de eerbiediging waarborgt van het recht op gezinsleven en privé-leven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

- de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekende partij geen verboden inmenging vormt in de uitoefening door deze laatste van haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.
- het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inderdaad aanneemt dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen (cf. VAN DE PUTTE, M. , "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T.V.R. 1994, (3), 12),
- het de verwerende partij toegelaten is wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.
- bovendien reeds werd geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.);
- opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, er niet alleen sprake moet zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, maar dat het nagenoeg ook onmogelijk moet zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p. 754.);
- de in casu bestreden beslissing inderdaad enkel tot gevolg heeft dat verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk,
- er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM.

Het effect van de beslissing op de kinderen, en het feit dat hun scholing mogelijk nadelen zou opleveren door de bestreden beslissing, is geen gevolg van de genomen beslissing, maar wel van de keuzes die verzoekster voor haar kinderen gemaakt heeft. Door haar frauduleus handelen heeft ze ook de verblijfspositie van de kinderen onmogelijk gemaakt. Dit kan niet ten kwade geduid worden aan verwerende partij.

Verzoekster is verantwoordelijk voor haar eigen gedragingen, alsook de effecten die dit gedrag heeft op de verblijfspositie van de kinderen.

Verzoekster zal samen met haar kinderen het land kunnen verlaten, waardoor er geen sprake is van een schending van de gezinsbanden met de kinderen. Dat hun scholing schade zou kunnen oplopen, is geen geldige argumentatie om een schending van artikel 8 EVRM aan te tonen.

Dat zij een stabiele relatie zou hebben met een Belgische partner, wordt op geen enkele manier concreet gemaakt noch met bewijzen onderbouwd. Met loutere beweringen, waarvan zelfs geen begin van bewijs wordt voorgelegd, kan onmogelijk rekening worden gehouden. In casu is het onmogelijk op te maken uit het betoog van verzoekster welk effect de beslissing heeft op de relatie met haar Belgische partner."

3.1.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet allereerst worden vastgesteld dat de bewering van verzoekster dat zij een stabiele relatie heeft met een in België verblijvende man geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier of in de door verzoekster aangebrachte overtuigingsstukken. Zo blijkt uit het door verzoekster aangebrachte uittreksel uit het vreemdelingenregister niet dat zij zou samenwonen met een man. Uit dit document kan slechts een gezamenlijke vestiging met haar drie minderjarige kinderen afgeleid worden. Nu verzoekster afhankelijk is van steunverlening door het OCMW blijkt ook niet dat de man die zij omschrijft als haar "partner" haar gezin ondersteunt. Het bestaan van enige gezinsrelatie, die onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM, tussen verzoekster en haar "partner" kan dan ook niet worden vastgesteld. Er kan wel een gezinsleven in België worden aangenomen tussen verzoekster en haar minderjarige kinderen. De Raad wijst er evenwel op dat er geen sprake is van een inmenging in het gezinsleven van verzoekster en haar kinderen, daar zij ingevolgde de bestreden beslissing allen het Belgische grondgebied dienen te verlaten. De bestreden maatregel heeft dan ook niet tot gevolg dat het gezinsleven verbroken wordt. De Raad wijst er tevens op dat het EVRM geen recht voor gezinsleden inhoudt om de plaats te kiezen waar zij hun gezinsleven wensen uit te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko / Litouwen).

In zoverre verzoekster zich wenst te beroepen op een privéleven in België, stelt de Raad vast dat verzoekster door te betogen dat zij financieel wil instaan voor haar gezin, zij actief op zoek is gegaan

naar werk en er haar mondeling een arbeidsovereenkomst in het vooruitzicht zou zijn gesteld, niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing enig bestaand onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallend aspect van haar privéleven in het gedrang brengt. Zij beperkt zich immers tot het vermelden van loutere voornemens en tot het uiten van niet gestaafde beweringen. Verzoekster verwijst verder naar het privéleven in België van haar kinderen en licht in dit verband toe dat deze sinds 2009 in België naar school gaan. In dit verband moet worden benadrukt dat uit geen enkel stuk blijkt dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de kinderen van verzoekster hun scholing dienen stop te zetten. Verzoekster brengt immers geen enkel gegeven aan waaruit kan afgeleid worden dat haar kinderen in hun land van herkomst, Nederland, niet verder naar school zouden kunnen gaan. Uit het feit dat de minderjarig kinderen van verzoekster haar dienen te volgen kan in voorliggende zaak, rekening houdende met het feit dat zij hun scholing in Nederland in dezelfde taal kunnen verderzetten en er – gelet op hun leeftijd – mag van worden uitgegaan dat zijn voorheen reeds naar school gingen in Nederland en dus vertrouwd zijn met de onderwijssystemen in dat land, geen schending van enig door artikel 8 van het EVRM beschermd privéleven vastgesteld worden.

Daarenboven moet worden gesteld dat verzoekster hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat situaties die, zoals dit in voorliggende zaak het geval is, het gevolg zijn van een frauduleus optreden of die slechts konden ontstaan door een bestuur te misleiden onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel een schending aan van de artikelen 3.1 en 28.1.E van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Zij verstrekt volgende toelichting:

“Art. 3 Al.1 van het Verdrag inzake de rechten van het kind stelt dat:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Art. 28, E. van dit verdrag stelt:

“De Staten die partij zijn, erkennen het recht van het kind op onderwijs, en teneinde dit recht geleidelijk en op basis van gelijke kansen te verwezenlijken, verbinden zij zich er met name toe:

E. maatregelen te nemen om regelmatig schoolbezoek te bevorderen en het aantal kinderen dat de school vroegtijdig verlaat, te verminderen.”

Door deze beslissing om het grondgebied te verlaten, ten laatste op 2 december 2011, kunnen deze kinderen niet langer gebruik maken van het recht dat hen door dit artikel wordt toegekend. Door het feit dat zij in december moeten verhuizen, kunnen zij geen lessen meer volgen in België. Zij dienen een nieuwe verblijfplaats te zoeken, een nieuwe school voor de kinderen, ... De examens in het middelbaar zullen aldus in het gedrang komen en ook de kinderen in de basisschool zullen enkele essentiële weken van school missen.

Het is dus bijna zeker dat de kinderen hun jaar zullen moeten dubbelen.”

3.2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verwerende partij merkt op, voor wat betreft het opwerpen van de schending van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, dat dit verdrag geen directe werking heeft en dat verzoekende partij er zich derhalve niet met gunstig gevolg kan op beroepen (zie ook R.v.St. nr. 100.509 dd. 31.10.2001).

Bovendien is het zo dat het Kinderrechtenverdrag betrekking heeft op maatregelen die het kind betreffen, terwijl de bestreden beslissing geen maatregel is die specifiek ten aanzien van de kinderen van verzoekende partij wordt genomen, maar wel ten aanzien van verzoekende partij zelf.

Verzoekster toont bovendien niet aan op welke wijze het Kinderrechtenverdrag in casu geschonden wordt door de thans bestreden beslissing.

Zij heeft niet aangetoond dat de kinderen onmogelijk hun scholing kunnen verder zetten in het land waarnaar zij worden teruggestuurd. Zij heeft ook niet geargumenteed dat de kinderen bijzonder onderwijs behoeven, dat niet aangeboden wordt in het land waarnaar zij zullen terugkeren.

Een schending van het Kinderrechtenverdrag werd derhalve niet aannemelijk gemaakt.

Verwerende partij herhaalt dat het verzoekster is die fraude heeft gepleegd, en door haar eigen gedragingen ervoor gezorgd heeft dat ook het verblijfsrecht van de kinderen precair is geworden.”

3.2.3. De Raad merkt op dat, daargelaten de vraag of verzoekster een belang heeft bij het invoeren van het Kinderrechtenverdrag, gelet op het feit dat de vordering niet mede namens haar kinderen werd ingesteld (RvS 9 november 1994, nr. 50.131), de artikelen 3.1 en 28.1.E van dit verdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754, RvS 16 mei 2009, nr. 2707 (c)).

Het tweede middel is onontvankelijk.

3.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij licht het middel als volgt toe:

“De gevolgen van deze maatregel zijn uiteraard zeer ernstig, gezien de zware gevolgen voor de drie minderjarige kinderen. Deze gevolgen zijn niet enkel merkbaar op emotioneel vlak (het verlies van hun vriendjes en hun vertrouwde omgeving), maar ook op het vlak van het onderwijs die de kinderen genieten. Het verlies van een schooljaar is niet niets.

Door een zo ver strekkende beslissing te nemen nl. een weigering tot verblijf met bevel voor verzoeker om het grondgebied te verlaten, zonder enige afweging te maken van de ernst van de gevolgen daarvan voor het gezinsleven van verzoeker, heeft de bestreden beslissing duidelijk het redelijkheidsbeginsel en de proportionaliteit geschonden.”

3.3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te herhalen dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor wat haar kinderen overkomt. Zij heeft namelijk fraude gepleegd, waardoor haar verblijfsrecht moet worden ingetrokken. Het gevolg van haar frauduleus handelen, is dat ook de kinderen hun verblijfsrecht verliezen.

Verzoekster heeft zoals gezegd niet op duidelijke wijze aangegeven waarom de beslissing zo nefast is voor de kinderen.

Zij heeft niet aangetoond dat de kinderen hun scholing niet kunnen verder zetten eens zij gevolg hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Dat zij emotioneel geraakt worden door de beslissing, is onvoldoende om van een onredelijke of disproportionele beslissing te spreken, zeker nu is komen vast te staan dat verzoekster reeds 2 jaar lang op listige wijze verblijfsrechten heeft genoten in ons land. Het is verzoekster die haar kinderen in deze positie heeft gebracht.”

3.3.3.1. De Raad stelt vast dat verzoekster met haar beschouwingen aangeeft niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing, doch geen kennelijke wanverhouding aantoot tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, zodat een schending van het redelijkheidsbeginsel niet blijkt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3.3.2. De uiteenzetting van verzoekster laat de Raad ook niet toe te concluderen dat haar particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, dat gediend is met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving, zodat evenmin kan besloten worden dat de bestreden beslissing disproportioneel is. De bewering van verzoekster dat verweerder geen rekening zou gehouden hebben met de gevolgen die de bestreden beslissing kan hebben voor haar gezinsleven, waarbij zij verwijst naar de effecten die deze beslissing kan hebben met betrekking tot haar kinderen, mist verder feitelijke grondslag. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de situatie van de minderjarige kinderen en oordeelde dat het in het belang van deze kinderen is dat zij hun moeder vervoegen.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK